Р Е Ш Е Н И Е
№ 38696

гр. София, 07.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 84 състав,** в публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7662** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 211, чл. 214, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на И. М. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № Л-06-57#1/29.12.2025 г., издадена от Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), в частта й по т. 3, с която на основание чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР жалбоподателят е отстранен временно от заеманата длъжност „надзирател I-ва степен“ в ареста на [улица] към сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С. за срок от 2 (два) месеца и е разпоредено изземване на служебната му карта, личния знак и служебното оръжие, считано от датата на запознаване със заповедта.

Жалбоподателят оспорва изцяло заповедта като незаконосъобразна, постановена при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби на закона. По същество излага доводи в посока на това, че оспорената заповед не съдържа мотиви, тъй като разпоредбата на чл. 214, ал. 1 от ЗМВР изисква наличие на две кумулативни предпоставки, а именно да е налице образувано дисциплинарно производство по чл. 207 ЗМВР и наред с това служебното положение на служителя би затруднило разкриването на обективната истина. В тази връзка жалбоподателя излага твърдения, че не е налице втората предпоставка, още повече, че заповедта фактически му е връчена 5 месеца след образуване на дисциплинарното производство. Навежда доводи за нищожност доколкото на първата страница има подпис на лице, различно от издателя на акта. С тези доводи моли съда да постанови съдебен акт, с който оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна и да

бъде възстановено първоначалното фактическо положение.
В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Т., който поддържа жалбата и пледира незаконосъобразност на оспорената заповед. Допълнително излага съображения, че лицето, дало сведенията е осъждано и показанията й следва да се ценят с оглед този факт. Претендира присъждане на съдебни разноски съгласно списък.
Ответникът по жалбата – Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), редовно призован, не се явява, представлява се от юрисконсулт Д., която оспорва жалбата. Моли съдът да я отхвърли, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд – София – град, в настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приобщените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Със Заповед № Л-425/18.11.2012 г. на главния директор на ГДИН И. М. Г. е назначен на длъжност „надзирател“ в ареста на [улица], считано от 24.01.2012 г. към сектор „Арести“ при О. – С.. Със Заповед № Л-8259/30.10.2012 г. на главния директор на ГДИН е назначен на длъжност „надзирател II-ра степен“, считано от 27.01.2013 г., а със Заповед № Л-1097/17.03.2017 г. на ВПД главен директор на ГДИН е преназначен на длъжност „надзирател I-ва степен“ в ареста на [улица] към сектор „Арести“ при О. – С., считано от 29.03.2017 г., която длъжност заема и към момента на издаване на процесния акт.
Съгласно приложената по делото Длъжностна характеристика за длъжността „Надзирател II-I степен“ в арест към сектор „Арести“ I категория при О. – С., утвърдена от главния директор на ГДИН на 10.11.2016 г., с която жалбоподателят е запознат срещу подпис на 20.01.2017 г., основната цел на длъжността е осигуряване на охраната и изолацията на задържаните лица в съответствие с нормативните актове, заповеди и документи, регламентиращи служебната дейност. В преките задължения на служителя е включено непосредствено участие в охраната, изолацията, режима, продоволственото, битовото и медицинското обслужване на задържаните лица; спазване на законността, дисциплината и установения вътрешен ред; докладване на преките началници за забелязани нередности и инциденти; конвоиране и изпълнение на конкретни функционални задължения при възлагане на смени като „дежурен по арест“, „разводач“ и „постови“.
По повод постъпила оперативна информация в сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН е извършена проверка относно данни за осъществен нерегламентиран контакт между служител от надзорно-охранителния състав и задържано лице в ареста на [улица]. В сектор „Вътрешна сигурност“ е постъпила Докладна записка с рег. № 30-00-1882#4/12.12.2025 г. по описа на ГДИН, изготвена от инспектор Е. Г. – главен надзирател в сектор „Арести“ при О. – С., в която е докладвано, че на 26.11.2025 г. по инициатива на задържаното под стража лице А. Н. А. е проведена беседа в присъствието на младши инспектор А. П.. При беседата задържаната А. е заявила, че знае за интимни отношения между надзирателя И. Г. и задържаното под стража лице Г. В. С., както и за предоставяни от него забранени вещи и предмети, като е изразила готовност да даде официални сведения.
На 11.12.2025 г. в служебно помещение в ареста на [улица] снето писмено Сведение (вх. рег. № 30-00-1882#2/12.12.2025 г. по описа на ГДИН) от задържаното лице А. Н. А. (настанена в ареста на 08.04.2025 г. като обвиняема по ДП № 96/2025 г. по описа на СДВР по пр. пр. № 11067/2025 г. на СГП за престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6 вр. чл. 115 от НК). Сведението е снето от инспектор Е. Д. и инспектор Д. Г. (инспектори в сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН) в присъствието

на инспектор А. Н. (дежурен главен надзирател). В сведението лицето посочва, че от постъпването си в ареста /08.04.2025г./ е било настанено в спално помещение № 10 на етаж 2 заедно със задържаните лица Д. и Г. В. С. (настанена в ареста на 13.03.2025 г. като обвиняема по ДП № 21/2025 г. по описа на ГДНП за престъпления по чл. 321, ал. 6, чл. 325б, ал. 2, т. 2 и чл. 253, ал. 3 от НК). А. твърди, че между Г. С. и младши инспектор И. Г. са възникнали близки отношения, като двамата са си кореспондирали с писма, в които за получател фигурирало името „Г. С. С.“; че служителят е посещавал редовно килията при дежурства, включително при извеждане на каре и баня; че е внесъл в спалното помещение мобилен телефон (малък смартфон), увит в стреч фолио и поставен под парцал в кофа, а впоследствие е хвърлил върху леглото ѝ зарядно устройство с кабел; че е носил подаръци (плюшени играчки и пръстени); че със съдействието на надзирателка с име „П.“ двамата са се усамотявали в помещението на библиотеката. Задържаната твърди още, че Г. С. е описвала тези събития в малка черна тетрадка („влог“), която на 26.11.2025 г. А. се опитала да изнесе и предаде на свои близки по време на свиждане по молба на С., но при проверката тетрадката, заедно с 8 бр. писма, 3 бр. книги и 1 бр. суитшърт, са били иззети от надзорния състав. Към сведението А. е предала доброволно получено от затвора в [населено място] писмо от Г. С. (изпратено от името на „Н. С. М.“), съдържащо проект на молба, с която А. да декларира, че иззетите вещи са нейни собствени. А. споделя, че се чувства притисната от Г., която сега е в Затвора – [населено място], съответно е заплашвана от нея включително, че И. Г. може да ѝ навреди.

От приложената по преписката документация се установява още, че на 27.05.2025 г. в ареста на [улица] било извършено извънредно претърсване на спално помещение № 10 на етаж 2 и личен обиск на настанените лица Г. С. и А. А.. При претърсването младши инспектор П. С. е открил укрити зад тоалетния блок в санитарния възел неразрешени вещи: 1 бр. мобилен апарат в изключен режим със SIM карта на мобилен оператор „А1“ и зарядно устройство с USB кабел, иззети с Протокол № 0199/27.05.2025 г. (рег. № 9180/27.05.2025 г. по описа на О. – С.), за което са изготвени докладни записки от дежурните служители и са снети първоначални писмени обяснения от задържаните лица. Иззетите вещи са предадени с Приемо-предавателен протокол рег. № 21588/08.12.2025 г., а иззетите на 26.11.2025 г. тетрадка, писма, книги и суитшърт – с Приемо-предавателен протокол рег. № 22071/15.12.2025 г. по описа на О. – С..

Въз основа на събраните материали началникът на сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН главен инспектор П. К. е изготвил Доклад с рег. № 30-00-1882#6/23.12.2025 г. до главния директор на ГДИН. /л. 25 и сл./ В доклада са обобщени резултатите от проверките и е направено предложение срещу младши инспектор И. М. Г. да бъде образувано дисциплинарно производство по реда на чл. 207 от ЗМВР и същият да бъде временно отстранен от длъжност, с мотив, че служебните му правомощия и непосредственият достъп до арестните помещения създават възможност за оказване на натиск и въздействие върху задържаното под стража лице А. А. и върху служители от състава за промяна на дадените сведения, с което може да се затрудни разкриването на обективната истина.

На 29.12.2025 г. Главният директор на ГДИН е издал оспорената Заповед № Л-06-57#1/29.12.2025 г., с която по т.1 образувал дисциплинарно производство срещу младши инспектор И. М. Г. ; По т. 2 Определил състав на дисциплинарно-разследващ орган (комисия); По т. 3: Временно отстранил от длъжност младши инспектор И. М. Г. за срок от 2 (два) месеца и е разпоредил изземване на служебната карта, личния знак и служебното оръжие, считано от датата на запознаване със заповедта. В мотивната част на акта е посочено, че в Доклад вх. № 30-00-1882#6/23.12.2025 г. са изложени данни за нерегламентиран контакт и предоставяне на забранени вещи на задържаното лице Г. С., съставляващо дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, за което по чл.

203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР се предвижда наказание „уволнение“, и че служебното положение на служителя може да затрудни разкриването на обективната истина чрез въздействие над задържани лица или служители от надзорно-охранителния състав, с чиито показания ще се установява фактическата обстановка.
Заповедта не е била връчена на служителя поради ползване на отпуск за временна неработоспособност /болнични листове л. 31-38/.
Заповед № Л-06-57#1/29.12.2025 г. е връчена лично на младши инспектор И. М. Г. на 03.06.2026 г. в 09:45 часа срещу подпис.
В изпълнение на съдебни разпореждания по делото административният орган е представил окомплектованата административна преписка, включваща заверени копия от първичните докладни записки, протоколи за обиск и изземване, писмени сведения, електронно подписан оригинал на оспорения акт с отразяване на връчването, кадрова справка, длъжностна характеристика и приобщената Диагностична оценка на риска за задържаното лице А. А..
Съдът счита, че подадената жалба е допустима, като подадена в законоустановеният срок, от надлежна страна с правен интерес от оспорването.
Разгледана по същество, съдът намира жалбата за неоснователна по следните съображения:
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – органа, образувал дисциплинарното производство – главният директор на ГДИН. Нормите на ЗМВР са приложими относно длъжността на жалбоподателя по препращане от чл. 19, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС. Жалбоподателят е надзирател в арест към сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ С. и като такъв по см. на чл. 290 от ППЗИНЗС изпълнява надзора, охраната и конвойната дейност, поради което е държавен служител, пряко осъществяващ дейности по изпълнение на наказания. Издателят на оспорената заповед по чл. 13, ал. 2, т. 9 от ЗИНЗС има правомощие да наказва служителите в ГДИН и териториалните служби, което означава, че същият има правомощия на ДНО.
Заповедта е издадена в законоустановената за това форма (чл. 215, ал. 1, вр. чл. 207, ал. 1 от ЗМВР) и съдържа необходимите реквизити. Наличието на квалифициран електронен подпис (КЕП) от Главния директор на последната страница на оригиналния електронен акт удостоверява неговото авторство. Отразените електронни подписи на други служители (деловодител или юрисконсулт) касаят заверката на екземплярите и електронния документооборот към съда по чл. 141 АПК, което не опорочава авторството на първичния акт.
Мотивите за обстоятелствата по чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР са част от съдържанието на заповедта поради извършената от ДНО преценка, че служебното положение на дееца може да затрудни разкриването на обективната истина в случай, че се яви да изпълнява служебните си задължения и поради възможността да окаже въздействие върху задържани лица или служители от надзорно-охранителния състав, с чийто показания ще се установява фактическата обстановка. Посочените мотиви за разпореждането на органа са във връзка с фактическите обстоятелства по дисциплинарното нарушение, което е посочено като деяние по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР и отнесено към състава на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР. Нарушението е описано достатъчно пълно и ясно на този начален етап от дисциплинарното производство, за да може деецът да разбере обвинението. Фактите са идентични с посочените такива в предложението за образуване на производството и в доклада от 23.12.2025г. С оглед на изложеното, мотивите в заповедта покриват законовите изисквания за мотивираност на акта досежно волеизявлението на органа по т. 3 от акта. Възраженията на жалбоподателя за обратното са неоснователни. Налице е яснота относно вида на дисциплинарното нарушение. На този начален етап от производството, ДНО не е длъжен да посочва какви свидетели ще се разпитат и какви други доказателства следва да се

съберат, нито да извършва пълен анализ на събраните доказателства, т. к. в правомощията на ДРО по см. на чл. 207, ал. 6 от ЗМВР е самостоятелната преценка за необходимите действия, така, че да има пълно, обективно и всестранно разследване.
Оспореният акт е издаден и при спазване на административнопроизводствените правила. Заповедта по чл. 207, ал. 1 от ЗМВР е издадена от органа при наличието на данни за извършено дисциплинарно нарушение, обективирани в доклада от 23.12.2025г. При издаване на оспорения акт са спазени общите изисквания по чл. 35 и чл. 36 от АПК за изясняване на фактите и обстоятелствата във връзка с предпоставките по чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Възраженията на жалбоподателя, че заповедта му е връчена на 03.06.2026г., т.е. много след издаването й, което я прави незаконосъобразна и несъразмерна, са необосновани. Законосъобразността на акта се преценява към момента на издаването му. Наличието на предпоставките за приложение на чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да се преценява към момента на издаване на заповедта, с която се налага мярката – временно отстраняване от длъжност. Към този момент не е приключило дисциплинарното производство. Нещо повече същото е било образувано със същата Заповед № Л-06-57#1/29.12.2025 г. на главния директор на ГДИН. Отстраняването от длъжност е временна, превантивна мярка – до приключване на дисциплинарното производство и нейна основна цел е да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образувано срещу него дисциплинарно производство. Действията по връчване на административен акт са технически и не са относими към преценкаа за законосъобразност. Моментът на съобщаване на заповедта е с последици за упражняване правото на оспорване в законоустановен срок. Следва да се има предвид внезапното излизане на жалбоподателя в продължителен отпуск за временна неработоспособност, което от своя страна е основание за удължаване на срока за разследването /т.7 от заповедта/, тоест при завръщането на 03.06.2026г. на работа разследването не е приключило.
Заповедта на органа в оспорената т. 3 е съответна на материалния закон.
Налице са посочените в чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР две предпоставки за временно отстраняване на държавния служител от длъжност. Първата предпоставка е свързана с наличие на образувано срещу служителя дисциплинарно производство. Тази предпоставка е изпълнена посредством т. 1 от оспорената заповед, издадена на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Приетото от органа тежко нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР не подлежи на съдебна преценка от съда по настоящето дело, т. к. тази преценка ще се осъществи с крайния акт по налагане на дисциплинарното наказание. Налице и е и втората предпоставка от фактическия състав на отстраняването. Доказателствата от дисциплинарното производство към датата на издаване на оспорената заповед 29.12.2025 г. по см. на чл. 142, ал. 1 от АПК сочат за съпричастност на жалбоподателя към посоченото от задържаното лице А. А. деяние, изразяващо се в нерегламентирани контакти и предоставяне на забранени вещи на задържаното лице Г. С., които са и фактически намерени при нея. Защитната теза на жалбоподателя за недостоверност на сведенията на А. А., „защото е осъждана“ не намират опора в останалите доказателства, послужили за издаване на оспорената заповед. Съпричастността се извежда от сведението на задържаната А. и се подкрепя от останалите доказателства – протоколи за

изземване на забранени вещи – мобилен телефон и зарядно, които е посочила в сведението си А..
Тези данни са достатъчни за формиране на извод за обективна възможност на жалбоподателя поради заеманото от него служебно положение да влияе върху разкриването на обективната истина в хода на дисциплинарното производство. В случай, че същият остане на работа, би имал контакти както със задържаните, дали сведенията по преписката, така и с останалите служители в ареста с евентуална съпричастност към деянието – например надзирателката „П.“. Последователна е практиката на ВАС, че когато в преписката е доказан непосредствен контакт между надзирател и задържани лица, които са основни свидетели по дисциплинарната проверка, втората предпоставка по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР вр. чл. 19, ал. 2 ЗИНЗС се счита за фактически обоснована, тъй като специфичната йерархия и изолация в ареста създават обективни зависимости (Решение № 1723 от 16.02.2026 г. по адм.д. № 11204/2025 г. на ВАС; Решение № 5196 от 01.06.2022 г. по адм. д. № 1606/2022 г. на ВАС).
Функция на отстраняването от длъжност по чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е разпореденото изземване на служебната карта, личния знак и служебното оръжие на жалбоподателя по чл. 215, ал. 1 от ЗМВР. Правомощието се осъществява при условията на обвързана компетентност.
Волеизявлението на органа в оспорената т. 3 от заповедта е съответно на целта на закона и принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, противно на твърдението на жалбоподателя. Целта е да се осигури обективно провеждане на дисциплинарното производство, поради което мярката не засяга правата на дееца в по-голяма степен от необходимото за осигуряване на законосъобразно приключване на производството. Отделно от това, законодателя е установил и съответния режим на компенсиране на накърнените права и интереси, в случаите, когато като краен резултат не се стигне до налагане на дисциплинарно наказание "уволнение". Според чл. 214, ал. 4 от ЗМВР - Когато дисциплинарното производство по ал. 1, т. 1 и ал. 2 бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание "уволнение", той се възстановява на заеманата длъжност и му се изплаща възнаграждението за времето на отстраняване.
С оглед изложеното съдът счита, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липсата на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с приложимия материален закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
При този изход на спора ответникът има право на сторените в производството разноски, като същите са своевременно поискани и следва да му се присъдят в минимален размер от 102, 26 евро – превалутирани от 200 лв. минимално юрисконсултско възнаграждение, съобразно чл. 143, ал.3 АПК, във вр. с чл. 37, ал.

7 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото.
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 АПК и чл. 143, ал.3 АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 84 с-в

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № Л-06-57#1/29.12.2025 г., издадена от Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), в частта й по т. 3.
ОСЪЖДА И. М. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" сумата от 102, 26 евро /сто и две евро и двадесет и шест цента/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението

СЪДИЯ: